

Πάνω στο γραφείο μου είναι η φωτοτυπία του «report» της Coordinatiton and Investment Bank και μπροστά μου κάθεται η Κούλα. Η έκθεση της τράπεζας καλύπτει δέκα πυκνογραμμένες σελίδες σε λευκό χαρτί χωρίς λογότυπο. Την αφήνω για αργότερα και φωνάζω τους δύο βοηθούς μου. Ξαφνιάζονται όταν βλέπουν την Κούλα και τη χαιρετάνε με ένα «γεια σου, Κούλα» ο ένας και με ένα ξερό «γεια» ο άλλος.

«Από σήμερα η Κούλα είναι μέρος της ομάδας. Με εντολή του Γκίκα, γιατί το βάρος για το ξεκαθάρισμα της υπόθεσης με τους αποκεφαλισμούς πέφτει στις πλάτες μας». Σταματάω και τους ρίχνω μια ερευνητική ματιά. Κανείς από τους δύο δεν πλέει σε πελάγη ευτυχίας. «Η δική μου εντολή είναι να φέρεστε την Κούλα σαν ισότιμο μέλος της ομάδας» τους λέω. «Δεν ήρθε για να κάνει αρχειοθέτηση, να εξηγούμαστε. Τα λέω μπροστά της, για να ξέρει ότι η πόρτα μου είναι ανοιχτή αν της κάνετε τη ζωή ποδήλατο».

Ο Δερμιτζάκης το θεωρεί απαραίτητο να το παίξει προσβεβλημένος. «Έτσι όπως τα λέτε, θα νομί-

σει κανείς ότι είμαστε τίποτα αντράκια, κύριε αστυνόμε».

«Δεν είπα ότι είστε αντράκια. Ξέρω όμως ότι σε κάθε υπηρεσία ο νεόφερτος κάνει πάντα το χαμάλη, για να του κοπεί ο βήχας. Εδώ όμως δουλεύουμε όλοι μαζί, και δουλεύουμε γρήγορα γιατί έχουν πάρει φωτιά τα μπατζάκια μας». Σ' αυτό δεν έχουν να αντιτάξουν κάτι και συνεχίζω. «Κούλα, για την ώρα θα συνεχίσεις να ξεσκαρτάρεις την κατάσταση με τους επιχειρηματίες που είναι θύματα κατάσχεσης. Βλασόπουλε, τι έγινε με την κατάσταση των απολυθέντων υπαλλήλων;»

«Έχω κοσκινίσει τέσσερις. Ο ένας δουλεύει σε μια επιχείρηση στο Μπαχρέιν. Ο άλλος μετανάστευσε στη Λατινική Αμερική. Από τους υπόλοιπους δύο, ο ένας, ο Μηνιάτης, άνοιξε μια αντιπροσωπεία αυτοκινήτων στη Συγγρού. Ο τέταρτος λέγεται Μπατής και έχει τώρα τουριστικό πρακτορείο».

«Θα αρχίσουμε από την αντιπροσωπεία αυτοκινήτων, μόλις ρίξω μια ματιά σ' αυτήν την έκθεση της Investment Bank».

Οι τρεις τους φεύγουν κι εγώ πιάνω την έκθεση, αλλά ούτε τα αγγλικά μου φτάνουν για να καταλάβω τους οικονομικούς όρους ούτε από οικονομικούς όρους σκαμπάζω. Σε ένα τέταρτο έχω θολώσει και παίρνω στο κινητό τον Τσολάκη.

«Βγήκατε από το νοσοκομείο;» τον ρωτάω.

«Ναι, μέχρι να ξαναμπώ» μου απαντάει γελώντας.

«Θέλω να σας στείλω μια έκθεση της Coordination and Investment Bank για να της ρίξετε μια μα-

τιά. Και θα περάσω αύριο κάποια στιγμή να τα πούμε αν δε σας κάνει κόπο».

«Να μου τη στείλετε και σας περιμένω».

Είμαι έτοιμος να φωνάξω τον Δερμιτζάκη για να στείλει την έκθεση στον Τσολάκη, αλλά χτυπάει το τηλέφωνο.

«Ο αστυνόμος Χαρίτος;»

«Ο ίδιος».

«Αστυνόμος Κλιόπας, διοικητής του αστυνομικού τμήματος Κερατσινίου, κύριε αστυνόμε. Ο αντάρτης των τραπεζών ξαναχτύπησε».

«Έχουμε καινούργιες αφίσες;» Παρακολουθούμε το κέντρο και αυτός πήγε στο Κερατσίνι, λέω μέσα μου.

«Δεν έχουμε αφίσες, έχουμε αυτοκόλλητα».

«Αυτοκόλλητα;»

«Μάλιστα. Έχει γεμίσει τον μισό Πειραιά με αυτοκόλλητες ετικέτες. Το τσέκαρα και με τα αστυνομικά τμήματα της Δραπετσώνας και του Κορυδαλλού. Τις έχει κολλήσει παντού: σε ηλεκτρικούς στύλους, σε καταστήματα, σε τράπεζες, σε πόρτες πολυκατοικιών, όπου βάλει ο νους σας. Το καλό είναι ότι αυτή τη φορά γράφει λίγα. Το κακό είναι ότι τα αυτοκόλλητα δεν ξεκολλάνε. Πρέπει να τα ξύσουμε ένα-ένα».

«Και τι γράφουν τα αυτοκόλλητα;»

«“Οι τράπεζες παίρνουν άλλα είκοσι πέντε δις. Αυτά τα δίνουν από τους φόρους σας. Μην τις πληρώνετε και από την τσέπη σας”».

Ο αντάρτης των τραπεζών είναι επινοητικός και

αποτελεσματικός. Το αυτοκόλλητο θα κάνει περισσότερη ζημιά από την αφίσα. Γιατί, όταν πεις στον Έλληνα ότι δίνει στις τράπεζες είκοσι πέντε δις από τους φόρους του, γιατί να πληρώσει μετά και τα δανεικά του; Θα πει, τους φτάνει, αρκετά με γδύσανε.

«Καλά, μην τα πειράξετε» λέω στον Κλιόπα. «Θα σας στείλω δυο δικούς μου να τους τα δείξετε».

«Δε χρειάζεται να τους τα δείξουμε. Πέφτεις πάνω τους».

Κλείνω τον Κλιόπα και καλώ το τρίο των βοηθών μου. Λέω στον Βλασόπουλο να στείλει την έκθεση της τράπεζας στον Τσολάκη και μετά να φύγει με τον Δερμιτζάκη για Πειραιά. Τους εξηγώ περί τίνος πρόκειται.

«Καλά, ο τύπος είναι ξύπνιος» σχολιάζει η Κούλα.

«Γιατί το λες;»

«Κατάλαβε ότι η δεύτερη αφίσα δε θα του 'βγαίνε και βρήκε έναν πιο αποτελεσματικό τρόπο. Τα αυτοκόλλητα κολλάνε πολύ πιο εύκολα από τις αφίσες και ξεκολλάνε πολύ πιο δύσκολα».

«Θέλω να πάρετε μαζί σας και έναν φωτογράφο από τη Σήμανση για να φωτογραφίσει μερικά. Και δε θέλω να μου 'ρθετε πίσω αν δεν βρείτε ποιοι τα κόλλησαν».

Τελειώνω και ξεκινάω με την Κούλα για την αντιπροσωπεία αυτοκινήτων. Δε θέλω να χρησιμοποιήσουμε αυτοκίνητο της αστυνομίας, για να μη φέρουμε τον Μηνιάτη σε δύσκολη θέση και προτιμώ να πάμε με το δικό μου.

Βγαίνουμε από τη Βασιλίσσης Σοφίας στο Σύ-

νταγμα. Η Συγγρού έχει λίγη κίνηση ως το ύψος του Παντείου, αλλά μετά η κίνηση αραιώνει. Η αντιπροσωπεία αυτοκινήτων του Μηνιάτη είναι πριν από τη στροφή της Νέας Σμύρνης. Η ταμπέλα από πλέξιγκλας γράφει «Μηνιάτης. Αυτοκίνητα». Στην προθήκη εκτίθενται τρία καινούργια αυτοκίνητα. Δεν προσέχω τις μάρκες τους, γιατί δε μ' ενδιαφέρει.

Ρωτάμε έναν από τους δύο πωλητές πού μπορούμε να βρούμε τον κύριο Μηνιάτη και μας δείχνει ένα υπερυψωμένο πατάρι με τζαμαρία που βλέπει στο κατάστημα. Στο ένα γραφείο διακρίνω έναν πενηντάρη, στο άλλο μια κοπέλα. Η κοπέλα είναι η γραμματέας και μασάει τσίχλα σαν μηρυκαστικό. Λέμε ποιοι είμαστε και ο Μηνιάτης μάς δέχεται αμέσως, αν και η δυσπιστία διαβάζεται στο βλέμμα του.

«Αν είσαστε εφοριακοί, θα έλεγα ότι χρωστάω στην εφορία, αλλά δε χρωστάω» μας λέει. «Αν είσαστε από το ΙΚΑ, και πάλι δε χρωστάω εισφορές. Αν είχα τρακάρει κάποιον με το αυτοκίνητο, θα ερχόταν η τροχαία. Μ' εσάς τι δοσοληψίες μπορώ να έχω;»

«Θα θέλαμε κάποιες πληροφορίες για το λόγο που σας απέλυσαν από την τράπεζα, κύριε Μηνιάτη» του λέω.

Με κοιτάζει σιωπηλός μια στιγμή. «Θέλετε να πείτε ότι κατηγορήθηκα για χρηματισμό» διευκρινίζει σχεδόν φυσιολογικά, σα να μιλούσε για κάποιον τρίτο.

«Αν προτιμάτε, να το πούμε έτσι».

«Ναι, αλλά αθωώθηκα πανηγυρικά».

«Τότε, γιατί σας απέλυσε η τράπεζα;»

Ο Μηνιάτης βάζει τα γέλια. «Γιατί η απόλυση

γίνεται αμέσως, ενώ η δικαστική απόφαση βγαίνει τουλάχιστον σε πέντε χρόνια. Όταν δικαιώθηκα, η τράπεζα μου πρότεινε να επανέλθω, αλλά εγώ είχα ανοίξει στο μεταξύ την αντιπροσωπεία και αρνήθηκα». Βλέπει ότι είμαστε κουμπωμένοι και λέει στη γραμματέα του. «Μαριάννα, φέρε μου το φάκελο των τραπεζών».

Η γραμματέας σηκώνεται και φέρνει το φάκελο από το ράφι. Ο Μηνιάτης τον παίρνει και τον ξεφυλλίζει. «Ελάτε, κύριε αστυνόμει» μου λέει. Πλησιάζω και σκύβω πάνω από το φάκελο. «Όλες οι συναλλαγές μου είναι με την Ιονική Τράπεζα Πίστωσης, που με απέλυσε. Θα έδινε οποιαδήποτε τράπεζα στον κόσμο επιχειρηματικό δάνειο σε κάποιον που τον απέλυσε επειδή καταχράσθηκε χρήματα;»

Βέβαια ή ο Περανθίτης ή ο Γαλακτερός, μας είχαν πει ότι οι τράπεζες θα έδιναν και σε ουρακοτάγκο δάνειο, αλλά αυτό δεν αναιρεί το επιχείρημα του.

«Έπεσα θύμα συκοφαντίας» συνεχίζει ο Μηνιάτης. «Ένας από τους πελάτες βαρίδια, απ' αυτούς που έχουν όλες οι τράπεζες, ζήτησε δάνειο, ενώ είχε ήδη ένα που δεν μπορούσε να το εξυπηρετήσει. Είχε όμως τη φαεινή ιδέα να μας πει: "δώστε μου ένα δάνειο για να ξοφλήσω το προηγούμενο και να μου μείνει και κάτι". Αυτό σήμαινε να του ξοφλήσουμε το δάνειο και να φορτωθούμε ένα μεγαλύτερο. Φυσικά του το απέρριψα. Αυτός, στην απελπισία του, με κατήγγειλε για δωροδοκία, με την ελπίδα ότι η τράπεζα θα του δώσει το δάνειο, για να του κλείσει το στόμα. Η τράπεζα όμως απέλυσε ε-

μένα, για να έχει το κεφάλι της ήσυχο, και τον έστειλε στο διάολο. Εγώ του έκανα αγωγή για συκοφαντική δυσφήμιση και δικαιώθηκα, εκείνος τα έχασε όλα και είναι τώρα φυλακή».

«Συγγνώμη, αλλά γιατί δε ζητάτε από την Ένωση Τραπεζών να διαγράψει το όνομά σας από την κατάσταση των υπαλλήλων που απολύθηκαν λόγω καταχρήσεων;» τον ρωτάει η Κούλα.

Ο Μηνιάτης μένει άναυδος. «Δεν έχουν διαγράψει το όνομά μου μετά από τρία χρόνια;»

«Όχι, από εκεί σας βρήκαμε».

Ο Μηνιάτης τα χάνει στην αρχή, αλλά μετά αποφασίζει να το φιλοσοφήσει. «Όταν διαβάζω στις εφημερίδες για ιδιωτικοποιήσεις, δεν ξέρω αν θα πρέπει να βάλω τα γέλια ή τα κλάματα, κύριε αστυνόμε. Υπάρχει ένας μύθος που λέει ότι το δημόσιο στην Ελλάδα είναι υπό διάλυση, γι' αυτό πρέπει να πάνε όλα στους ιδιώτες. Μύθος, κύριε αστυνόμε. Και ο ιδιωτικός τομέας είναι εξίσου χάλια, όπως και ο δημόσιος. Είναι μία η άλλη. Πέρασα από τράπεζα και ξέρω».

«Θα μπορούσαμε να πάρουμε μαζί μας τον υπολογιστή και τον εκτυπωτή σας;» ρωτάω τον Μηνιάτη.

Μένει και πάλι άναυδος. «Τι να τον κάνετε;»

«Θέλουμε κάτι να δούμε».

«Θα μου δέσετε τα χέρια. Χωρίς τον υπολογιστή είμαι χαμένος. Ο κατάλογος των πελατών, οι τιμές, ο κατάλογος με τις διευθύνσεις και τα τηλέφωνα των εισαγωγέων αυτοκινήτων, όλα είναι μέσα στον υπολογιστή. Χωρίς αυτόν, δεν υπάρχω».

«Μπορώ να του ρίξω μια ματιά;» τον ρωτάει η Κούλα.

«Ελεύθερα».

Η Κούλα πηγαίνει στο γραφείο της γραμματέως που είναι ο υπολογιστής και ο εκτυπωτής. Ρίχνει μια φευγαλέα ματιά στον εκτυπωτή και άλλη μια στον υπολογιστή.

«Έχετε υπολογιστή στο σπίτι σας;» ρωτάει τον Μηνιάτη.

«Ναι, έναν φορητό Toshiba. Τον χρησιμοποιώ, όταν δουλεύω στο σπίτι».

«Ωραία. Δε χρειάζεται να τον πάρουμε μαζί μας, κύριε Χαρίτο» λέει σ' εμένα.

Δεν επιμένω, γιατί η Κούλα ξέρει από υπολογιστές. Συνεπώς, είδε κάτι που την έπεισε. Ο Μηνιάτης μάς αποχαιρετάει με την απορία στο βλέμμα του.

«Γιατί δεν ήθελες να πάρουμε τον υπολογιστή και τον εκτυπωτή;» ρωτάω την Κούλα όταν παίρνουμε το δρόμο της επιστροφής.

«Γιατί οι αφίσες σχεδιάστηκαν σε Mac και ο Μηνιάτης έχει PC» μου λέει, με τη βεβαιότητα ότι καταλαβαίνω, ενώ είμαι σκράπας. «Αλλά ούτε αυτό έχει σημασία».

«Γιατί;»

«Επειδή αυτά είναι απλά προγράμματα και τα βρίσκεις σε όλους τους υπολογιστές. Το ίδιο και με τους εκτυπωτές. Ο αντάρτης των τραπεζών χρησιμοποίησε έναν απλό Hewlett Packard. Τέτοιοι υπάρχουν αμέτρητοι και στην αγορά και στις επιχειρήσεις και στα σπίτια. Ο κάθε νεαρός που έχει υπο-

λογιστή για να ψάχνει στο διαδίκτυο έχει και έναν Hewlett Packard. Συνεπώς, η ταυτοποίηση είναι πρακτικά αδύνατη, αφού θα βρείτε εκατομμύρια υπολογιστές και εκτυπωτές που να ταιριάζουν. Η μόνη λύση είναι να βρούμε το αρχείο, αλλά είμαι σίγουρη ότι δεν υπάρχει».

«Γιατί το λες;»

«Γιατί σχεδίασε τις αφίσες και τα αυτοκόλλητα στον υπολογιστή, τα τύπωσε και μετά δεν έσωσε το αρχείο. Τρελός είναι;»

Μετά τον Βαρούλκο, ο Μηνιάτης είναι ο δεύτερος τοίχος όπου πέφτουμε και σπάμε τα μούτρα μας. Επιστρέφουμε στην υπηρεσία από την ίδια διαδρομή. Μόλις μπαίνω στο γραφείο μου, σκιάει μύτη ο Δερμιτζάκης.

«Βρήκατε άκρη;» τον ρωτάω.

Χωρίς να πει κουβέντα, απλώνει πάνω στο γραφείο μου μια σειρά φωτογραφίες. Μετά, βγάζει από την τσέπη του ένα αυτοκόλλητο και μου το δίνει. Γράφει ακριβώς αυτό που μου είχε πει ο Κλιόπας. «Οι τράπεζες παίρνουν άλλα είκοσι πέντε δις. Αυτά τα δίνουν από τους φόρους σας. Μην τις πληρώνετε και από την τσέπη σας». Οι φωτογραφίες επιβεβαιώνουν αυτό που μου είπε ο Κλιόπας. Τα αυτοκόλλητα είναι κολλημένα παντού.

«Φώναξέ μου την Κούλα» λέω στον Δερμιτζάκη.

Πάει να πει κάτι, αλλά το μετανιώνει. Φεύγει και γυρίζει αμέσως με την Κούλα.

«Κούλα, για πες μου, τι βγάζεις από το αυτοκόλλητο;»

Το κοιτάζει και σηκώνει τους ώμους. «Με την πρώτη ματιά βγήκε από τον ίδιο εκτυπωτή, μόνο που το αυτοκόλλητο είναι με δεκατεσσάρια στοιχεία bold. Ωραία, και τι σημαίνει αυτό; Όπως σας είπα, υπάρχουν άπειροι τέτοιοι εκτυπωτές. Αν χρησιμοποίησε άλλον εκτυπωτή, πάλι δε θα το καταλάβαινα».

«Βρήκατε αυτούς που τα κόλλησαν;»

«Εδώ τους έχω. Να σας τους φέρω;»

«Το ρωτάς;»

«Εκπληξη!» ακούω τη φωνή του Βλασόπουλου, καθώς ανοίγει η πόρτα και μου σελαγίζει μέσα τρία πιτσιρίκια από δεκατριών ως δεκαπέντε χρόνων.

«Αυτοί τα κόλλησαν;» τον ρωτάω έκπληκτος.

«Αυτοί και άλλοι τρεις που δεν μπορέσαμε να τους βρούμε».

«Ειδοποιήσατε τα σπίτια τους;»

«Βέβαια. Οι μανάδες τους ήθελαν να έρθουν μαζί μας, αλλά τους είπαμε ότι δεν υπάρχει λόγος να ανησυχούν. Θέλουμε κάποιες πληροφορίες και μετά θα τους πάμε πίσω με το περιπολικό».

Τα τρία παιδιά είναι μαγκωμένα.

«Μη φοβάστε» τους καθησυχάζω. «Έχω να σας ρωτήσω τρία πραγματάκια και μετά θα φύγετε. Ποιος σας έδωσε τα αυτοκόλλητα για να τα κολλήσετε;»

Είναι έτοιμοι να ρίξουν κλήρο για να δουν ποιος θα μιλήσει. Τελικά, ξεκινάει ο μεγαλύτερος. «Ένας κύριος».

«Πώς ήταν αυτός ο κύριος; Νέος-γέρος; Ψηλός-κοντός;»

«Γέρος» λέει ο δεύτερος της παρέας.

«Πιο μεγάλος από τον μπαμπά μου» συμπληρώνει ο τρίτος.

«Ψηλός ή κοντός;»

«Μέτριος» απαντάει ο πρώτος. «Όσο ο θείος Γιάννης, ο αδελφός του μπαμπά μου. Λέει ότι είναι ένα εβδομήντα».

«Θυμάστε τι φορούσε;»

Οι τρεις νεαροί κοιτάζονται μεταξύ τους. «Τι να φορούσε; Πουκάμισο και πανταλόνι» απαντάει ο ένας σαν να λέει το αυτονόητο.

«Θυμάστε χρώμα;»

Κοιτάζονται αμήχανοι. «Τι να σας πω, δεν προσέξαμε».

«Καλά, δεν πειράζει. Τι ώρα σας βρήκε, θυμάστε;»

Αυτή τη φορά είναι ευτυχείς που ξέρουν την απάντηση. «Πώς. Λίγο μετά τις έξι. Γιατί στις έξι είχαμε κανονίσει να πάμε για μπάλα».

«Και τι ώρα κολλήσατε τα αυτοκόλλητα;»

«Μας έδωσε πέντε ευρώ στον καθένα και μας είπε να τα κολλήσουμε αφού σκοτεινιάσει. “Να νυχτώσει και μετά θα τα κολλήσετε” μας είπε. “Και κοιτάξτε μη σας πιάσουν”».

«Μας είπε μάλιστα να τα κολλάμε όσο μπορούμε σε τζάμι για να κολλάνε πιο εύκολα».

«Είχε πλάκα» λέει ο τρίτος. «Οι δυο μας φυλάγανε τσίλιες στις δυο άκρες του δρόμου και οι άλλοι κολλούσαμε. Γεμίσαμε τον Πειραιά με αυτοκόλλητα» συμπληρώνει με περηφάνια.

«Εντάξει, παιδιά. Δε σας θέλω τίποτ' άλλο. Θα σας στείλουμε πίσω με περιπολικό».

«Γουστάρω» δηλώνει ο μεγαλύτερος, που έχει ξεψαρώσει στο μεταξύ.

Με βάση τα δυο δείγματα που έδωσε ως τώρα, ο αντάρτης των τραπεζών πρέπει να φουσάει. Την πρώτη φορά βρήκε μαύρους και τη δεύτερη παιδιά. Οι πρώτοι δεν μπορούσαν να διαβάσουν τα αυτοκόλλητα. Οι δεύτεροι και να τα διάβασαν δεν κατάλαβαν τίποτα. Η μόνη διαφορά είναι ότι την πρώτη φορά έκανε ένας μαύρος τις συνεννοήσεις, ενώ τη δεύτερη ένας δικός μας. Αναρωτιέμαι αν ο δεύτερος ήταν ο αντάρτης αυτοπροσώπως, αλλά κατόπιν ωρίμου σκέψεως δεν το βρίσκω πιθανό. Αν ήταν, θα το είχε χειριστεί και την πρώτη φορά. Βρίσκει άλλον κάθε φορά, άλλωστε δεν πρέπει να του είναι δύσκολο. Σίγουρα θα υπάρχουν πολλοί πρόθυμοι που να θέλουν να κάνουν καψόνι στις τράπεζες.

Το τηλεφώνημα του Γκίκα με βγάζει από τις σκέψεις μου. «Τι είναι αυτή η ιστορία με τα αυτοκόλλητα;» με ρωτάει. «Ο Σταυρίδης ορουόταν στο τηλέφωνο».

Του λέω τα καθέκαστα εν συντομία. «Πρέπει να τελειώνουμε μ' αυτή την υπόθεση γιατί θα μας γίνει βραχνάς» είναι η αντίδρασή του.

«Το ξέρω, αλλά νομίζετε ότι είναι εύκολο να βρούμε μέσα στα πεντέμισι εκατομμύρια της Αττικής κάποιον που επιστρατεύει μετανάστες και παιδιά, για να κολλήσει αφίσες και αυτοκόλλητα; Όποιο μονοπάτι κι αν ακολουθήσαμε ως τώρα, μας έβγαλε σε αδιέξοδο».

«Πιτσιρίκια τα κόλλησαν;»

«Πιτσιρίκια».

Του παίρνει κάποιος χρόνο να το χωνέψει.

«Ούτε με τις δολοφονίες έχουμε κάποια πρόοδο».

«Η αίσθησή μου είναι ότι η πρόοδος θα έρθει όταν βρούμε αυτόν τον αντάρτη των τραπεζιών».

«Να ετοιμαστείς αύριο για επισκέψεις».

«Σας είπαν ότι θα έρθουν;»

«Μου το λέει το ένστικτό μου» είναι η απάντηση και κλείνει.